

1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1900.

forstand i en vis foretagen Mening, og noget Egenende tror jeg, man tilbørlig kan mene om de andre Forhold, jeg berørte, men det forekommer mig, at Sagen stiller sig anderledes overfor Læger. Jeg i det Mindste maa for mit eget Vedkommende bekende, at der er mange Forhold, hvori jeg lige over for min Læge staaar fuldstændig uvidende, og jeg tillader mig at tro, at det Samme er Tilfældet med den største Del af Befolkningen; men jo mindre vidende, der ikke at sige uvidende, man staaer overfor dem, der fremtulle sig som Saadanne, der kunne bringe Hjælp, desto mere udsat er man for at blive skuffet i den Tilfald, man viser dem. Det forekommer mig, at der er en overordentlig stor Forskjel paa de Højsyn, der skyldes den Enkelte, eftersom der er Tale om hans Penge eller om hans Sundhed og maaste hans Liv. Medens der ikke er nogen Anledning til at tage den enkelte Statsborger i Beskyttelse imod hans egen Uforstand og Mangel paa Indsigt, saa lange der kun er Tale om Rengevængen, stiller Sagen sig maaste noget anderledes, naar der er Spørgsmaal om hans Helbred og Liv. Lad imidlertid de Enkelte fare, thi Sagen er den, at der ikke blot er Tale om den enkelte Statsborger, men om Samfundet i sin Helhed. De Herreer maa lagge vel Mærke til, at saa længe Lægeforholdene ere ordnede saaledes, at det kun er beskikkede eller rettere bemyndigede eller autoriserede Læger, som have Ret til at praktisere, ere alle disse Folk undergivne et Tilsyn. Naaden, hvorpaa dette Tilsyn udøves, skal jeg ikke komme ind paa, men vist er det, at man har Tilsyn med den Maade, hvorpaa de udøve deres Virksomhed. Man har derhos ogsaa gjennem disse bemyndigede og kontrollerede Personer Tilsyn med mange Forhold, som ikke kunne undrages fra dette Tilsyn uden store Fare for det Hele. Man bliver gjennem disse Folk i Stand til at opnaa alle forskjellige Oplysninger og Erfaringer med Hensyn til Sundhedsforholdene og Sundhedspleien her i Landet, som man ikke vilde faae saaledes, naar en stor Del af Lægevirkomheden og Tilsynet gik bort fra disse Personer. Man har fremdeles deri, at hele Lægevirkomheden er saaledes kontrolleret, et Middel til i Tide at blive opmærksom paa smitsomme Sygdommes Udbredelse, som man under andre Forudsætninger ikke vilde have; thi det hjælper ikke, at man, saaledes som Forslagsstillerne i Lovens § 1. Litra b. har gjort, sætter Straf for dem, der give Anledning til Udbredelsen af smitsomme Sygdomme. Det er for det Første for sent at straffe Folk, naar Smitsoten allerede er udbredt, og dernæst er det overordentlig van-

ffelig at føre Bevis for, at en Person virkelig har foranlediget Udbredelsen af en smitsom Sygdom. Man kan nemlig ikke være sikker paa, om den smitsomme Sygdom ikke netop har haadt Leilighed til at udbrede sig, fordi Befolkningen ikke anede, at det var en smitsom Sygdom. Naar man ikke ordner Forholdet saaledes, at en Underfølgelse saa snart som mulig udføres af en virkelig sagkyndig Mand, udsætter man altsaa Samfundet i det Hele for store Fare og Ulemper, idet det kan gaa hen, ja endog stemples som tilladt i Loven, at Folk, der ere syge eller have Syge i Hjemmet, kunne henvende sig om Raad til Personer, som ikke staa i noget Forhold til Ordningen af hele Sundhedsvæsenet i Landet. Endelig maa det ikke overses, at man gjennem et ordnet og kontrolleret Sundhedsvæsen har Leilighed til at føre Tilsyn med hele Forbrydervæsenet i Landet, hvilket er af den allerførste Betydning. Der kan være Tale om forskjellige Arter af Forbrydelser; men jeg skal ikke gaa vittløst ind derpaa, da i alt Fald en væsentlig Del deraf er berørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds. Jeg skal nu ikke opholde Thinget længere, men naar jeg altsaa kort sammensætter, hvad jeg har at sige, saa er det, at jeg erkender, der er Stemmning for en Forandring; naar saadanne Domme kunne komme frem som den, vi hørte fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, der ellers dummer mildt og human om Andre, erkender jeg, at der er Opfordring til at søge at mildne dette Forhold, men jeg maa henvise til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) sagde i Slutningen af sit Foredrag, nemlig at det er en overordentlig vanskelig Opgave. Efter min Mening har man i Norge løst Opgaven paa en utilfredsstillende Maade, og efter min Mening var det Forslag, som den danske Justitsminister i Maret 1868 indbragte i Landstinget, meget uheldigt. Naar man nu spørger mig om, hvad man skal gjøre, er det en Selvfølge, at jeg i dette Dieblit, da jeg har en saadan Opfattelse, ikke kan give Svær. Jeg kan antyde en Mening, i hvilken der kunde gjøres Noget, og det er forsaavidt ikke noget Nyt, thi det laa for som et Forslag af et Medlem af det Udvalg, som i 1868 blev nedsat i Landstinget i Anledning af det da indbragte Lovforslag. Man kan nemlig klare Loven af 5te September 1794 saaledes, at det bliver tydeligt, at man ikke straffer den, der uegennyttig yder Bistand til trængende Medlemmer, men at man kun vil ramme og forfølge dem, der egennyttig søge Binding, altsaa dem, som bruge Udøvelsen